

ANGYALszárnyak

ANGYALszárnyak

Nem figyeltek ránk. Elvesztünk, bizony elvesztünk mind a ketten, azaz csak én. Később anyu fűnek-fának mesélte a családban. Fanny csak irult-pirult, mert ebben az ártatlan csínyben ő volt a hunyó. Vasárnap délelőtt már kiöltöztettek, hogy induljunk a templomba, a nagymisére. Amikor készen lettünk, fehér cipőben, ugyanolyan színű térdzokniban, rakott szoknyában, beültem szépen a kocsimba. Bár kinőttem már, de szerettem, ha tolnak, Fanny pedig azt szerette, ha engem tologathat. Játszottuk ezt akkor is, ha nem készültünk sehová. A templomba persze nem lehetett betolni a kocsit, de annál inkább beleültem. Fanny meg elindult velem, le a járdán, át az úton, a túloldalra, ahol elfogyott a kövezet, a házak is, az erdő peremén jártunk, előtte kis játszótér, hintával, forgóval, padokkal. Mégsem álltunk meg ott, tolt tovább, befelé a zöld homály mélyére, a fenyők közé, aztán már nem is tolt, otthagyt, és elkezdte a frissen hullott tobozokat szedegetni, pedig már egy nagy zacskóra valót őrzött otthon a játékszekrény tezején, anyu nagy bánatára, aki minden takarításnál megjegyezte, hogy a következő alkalommal úgysis kidobja az egészet.

Violetta!

Hangosan kiáltotta valaki a nevemet – nem anyu hangja. Megijedtem. Azt hittem, a kiserdő belsejéből jön a hang, és nem értettem, hogy ki lenne az, aki a félhomályból engem szólít. Fanny eltűnt, semerre sem láttam hajladozó alakját. A vörösfenyők mindent sötétbe borítottak.

Fanny!

Most már őt keresték, és mintha többen kiáltoztak volna. Megpróbáltam válaszolni, de félelmemben nem jött ki hang a torkomon; a kocsiból nem akartam kiszállni, mert attól tartottam, hogy összepiszkítom a fehér cipőmet, és kikapok miatta. Csak ültem és vártam. Vártam, hogy Fanny előkerüljön, és visszatoljon innen, ki az erdőből, az útra, a házunk elé, ahol anyu már keres minket, hogy mehessünk a templomba.

Mentünk együtt, sokszor, sokfelé. Például iskolába, amikor már én is betöltöttem a hatot, és anyu rám adta a kézzel varrott köpenykét, amit egy kicsit átigazított, mert Fanny már hordta egy évig, de jó anyagból készült, mert az osztrákoknál vették. Fogta a kezem, vitt magával, hogy az első csöngetésre odaérjünk. Az évnytóra még a régi autóval mentünk. Apa akkor már kijárt dolgozni Bécs közelébe, hogy nekünk több legyen, hogy el tudjon tartani minket, és épüljön tovább a ház, meglegyen az emeletráépítés, ahol majd nekünk lesz lányszobánk.

A tanító néni örömmel fogadott. Amikor anyu bekísért az osztályterembe, odasúgta neki, Kintsesné, ez a lánya még szebb, mint a nagyobbik. Büszkén kihúztam magam, úgy ültem be a padba egy görnyedt hátú, szemüveges fiú mellé.

A szünetekben mindig megtaláltam Fannyt, jobban mondvá ő keresett meg, hogy a tíz-percekben együtt lehessünk. Odavitt az udvaron álló vadgesztenyefa alá, onnan néztük a többieket. Tanítás után megvárt, és együtt mentünk haza, hacsak nem kellett maradnia még egy órára. Akkor is várokztam, mert anyu a lelkünkre kötötte, hogy soha ne induljunk el egyedül, csak együtt.

Később is közösen mentünk mindenhová. Amikor nyolcéves lettem, anyu mindkettőnket beíratott hittanra. Kézen fogva vitt az orsolyákhoz. Azt hittem, csupa nő lesz ott, apácák, de tévedtem; Rudolf atya várt ránk, egy kedves, ősz férfi, akinek a szeméből valami nagy-nagy kíváncsiság áradt. Nemcsak minket fogadott így: ez a figyelem mindenkinek járt. Hetente kétszer mentünk hozzá, anyu később már egyedül is elengedett. Fanny fogta a kezem, amint elhaladtunk a Sziszi-kert mellett, és nemsokára elértük a belvárost, a fura kis teret, melynek a közepén egy földgömbyszerű akármin Szűz Mária szobra áll, karján a kiseddel.

Minden kedden és pénteken négytől hatig ültünk a sekrestyében Rudolf atya védőszárnyai alatt. Telente, mikor korán sötétedett, anyu értünk jött, és úgy vitt haza, mint féltve őrzött kincseit.

Jönnek a kis angyalkáink, lelkesedett a nagy, mikor a kertkapuban állodogálva meglátott.

Bizony, ideje már, hogy hittanra járjatok, nemcsak azért, mert már lehet, de főként, mert kell.

Az atya mindannyiszor mosolygó szeretettel fogadott, és a hittanórák végén elénekeltetett velünk valamilyen szent éneket. Mikor egy nagy fekete zsolnároskönyvet kezdett lapozgatni, már tudtuk, nemsokára vége lesz az órának.

Mindig megdicsért, hogy csodálatos hangunk van, Isten adománya, érdemes lenne képeztetni. Meghívott a templom énekkarába, és attól kezdve vasárnaponként felmehettünk a Szent György karzatára, mert ott működött a kórus.

A következő évben jártunk elsőáldozási oktatásra, hogy méltónak bizonyuljunk az első szentség befogadására, amit később követhet a többi. A nagy örömeben készített nekem egy erény-ingecskét. Rózsaszín selyempapírból kivágott egy blúz formájú alakzatot, amelynek a széleit rojtszerűen bevagdosta. Ha valami jócselekedetet műveltem, behajthattam egyet a zongora-billentyűszerűen sorakozó csíkcokkák közül. Feltámadásra el kellett készülnie az erény-ingnek, azaz mindegyik rojtnak felhajtva lennie. Győztem tenni a jót, Fanny néha súgott, mert a nagy korábban őt is megajándékozta ilyesmivel. Hát csak meglettem vele nagypéntekre! A nagy megsimogatta a fejem, és jelentette anyunak a sikert. Olyan boldognak látszottak.

Húsvétvasárnap egy pompázatos baba társaságában ébredtem. Feketén csillogott a haja, és ugyanolyan fekete szemekkel bámult rám. Lehetett öltöztetni, vetkőztetni, és gombnyomásra sírni is tudott, de azt nem szerettem. A mai napig fáj, hogy később elveszítettem egy kiránduláson. Soha többé nem lett ilyen játékom. Fanny irigyelte is tőlem, nem mondta, de éreztem. Ő sosem kapott ilyet. Neki viszont igazi babaháza volt, szobabútorral, konyhával, kis edényekkel, ahogy illik.

Anyu videózott minket, amint a plébániatemplom oltára előtt térdepeltünk, mint elsőáldozó lányok. Hófehér ruha rajtunk, homlokunkon mirtuszkoszorú, mintha kis menyasszonyok volnánk, mind Isten menyasszonyai, hogy osztozzunk a többiekkel a szentségben, amelyet befogadunk a lelkünkbe. Néztük aztán sokszor a filmet, és mindenki mindig meghatódott rajta.

Kinőttük ezt a boldogságot. Fanny befejezte az általánost, és középiskolába kezdett járni; egy

éven át egyedül jártam haza a suliból. Néha egy-két fiú is utánam jött, de amikor Fannyval találkoztam a Sziszi-kertnél, elmaradoztak.

Gyávák, jegyezte meg Fanny. Eleinte nem értettem, miért mondja ezt. Aztán már együtt neveltünk, mintha tudnánk valamiféle titkot, amit mások nem.

A tizennegyedik születésnapomra anyu bulit rendezett. Kaptam egy új ruhát, mert már nem járhattam a nővérem átalakított gönceiben. Meghívhattam volna az iskolai barátnőimet, de ilyenek nem akadtak. Fanny volt a legjobb barátnőm. Egy-két lánynak szoltam, hogy jöjjenek, és mutatóba egy fiút is beszerveztem. Fanny súgott, ő választott, kit hívjak, kit ne. A buli kellős közepén beállított egy srác, akit nem ismertem. Eleinte Fannyval sugdolóztak az előszobában, aztán bejött közénk. Bemutatkozott, hogy ő Kornél, és leült, de csak a nővérkémet bámulta, ő viszont kimenekült előle a konyhába. Anyu bedugta a fejét, megnézett minket, és kissé idegesen nyugtázta Kornél jelenlétét. Fanny többé nem jött elő, Kornél letörtén távozott.

Nem értesz még ehhez, nyugtatgatott, amikor faggattam. Így kell bánni a fiúkkal, jobb, ha megjegyzed, válaszolta, mert nem szálltam le róla.

Később sokat tanultam tőle. A korkülönbség egyre zsugorodott. Tizenhét és tizenhat és fél között már nincs akkora távolság.

Éppen Fanny ballagására készülünk, amikor beütött a krach. Anyu mondta így, meg mindenféle mást is arról a szemét gazemberről, akit addig apánkként tiszteltünk. Egy levelet lobogtatott, amiben azt írta anyunak, hogy ő bizony nem jön a ballagásra, mert nem kaphat szabadnapot a munkahelyén. Ez nem Magyarország, írta, itt nem lehet bármilyen ürüggyel lelépni a melóból. Ő keményem dolgozik, hogy minden hónapban küldhesse az eurócskákat. Karácsony óta nem járt itthon, pedig csak negyven kilométer választott el tőle, meg egy jelképesen létező határ.

Nő van a dologban, jelentette ki anyu a leghatározottabban.

Ha ő kimondott valamit, az szentírásnak számított a családban. Biztos igaza lehetett.

Ne féljete, olyan válópert zúdítok a nyakába, hogy koldus lesz. Engem nem lehet ki-semmizni. Majd eltarthatja a szeretője!

Minden úgy történt, amint anyu megjósolta. Apu ugyan hazajött még néha, hozott nekünk ajándékokat, próbált kedveskedni, de anyu nem bocsátott meg. Elment hát, végleg eltűnt az életünkéből. Azt hallottuk, hogy inni kezdett, amit nem akartunk elhinni, mert itthon egy korty nem ment le a torkán. Lehet, hogy csak azért füllentette ezt anyu, hogy ne hiányozzon, ne fájjon nekünk.

Fanny jelesen érettségizett, még matekból is ötöst kapott. Nyáron jött a papír, hogy felvették magyar-ének szakra, a tanárképzőre. Boldogtalanul járt-kelt hetekig, hogy ő nem megy innen sehová. Vigasztaltuk, hogy nem távolság az ötvenvalahány kilométer, minden hétvégén hazajöhet, de ő csak szomorkodott, éjszaka nem aludt, forgolódott mellettem a heverőn. Aztán gondolt egyet, és mindannyiunk számára váratlanul munkát vállalt egy önkiszolgáló közértben. Rakosgatta a kosarakat a várkörúti bevásárló-központban. A főiskoláról nem beszéltünk, tabutéma lett az elutazása.

Amikor megjött az értesítés a kollégiumi elhelyezéséről, zokszó nélkül készülődni kezdett. Úgy viselkedett, mint aki Amerikába megy, és egy csomó ruháját rám testálta. Anyuval csak kapkodtuk a fejünket. Mi lesz ebből?

Persze mind ott szorongtunk az évnnyitón, a tornaterem-szerű hodályban, és figyeltük a mi kis hősnőnk, amint az első sorban állva jó hangosan mondja az eskü szövegét. Írtam neki egy kis kártyát, mintha névjegy volna. A szívéhez szorította, amikor a tenyérébe csúsztatam. Aztán a nyakamba borult, és úgy suttozta: „Vio, te drága, kis fekete bogár!” Mindig így hívott, ha boldognak éreztük magunkat.

Hiányoztak a közös reggeli ébredések: amikor vasárnaponként kinyitotta egyikünk a szemét, min-

dig odabújt a másik mellé a heverőre. Susmorogtunk, ábrándoztunk, fantáziáltunk, mi lenne, ha nem a másikunk feküdne az ágyban, hanem esetleg egy srác? Fannynak még nem akadt senkije. Járt utána egy-két fiú, de ő csak legyintett, ha szóba kerültek. Mumások, súgta, és nem mertem megkérdezni, mit jelent ez a szó. Azért el tudtam képzelni. Így lazítottunk vasárnap reggelenként, míg anyu ki nem hirdette, hogy kész a reggeli. Mindig kalácsot kaptunk, mézzel vagy lekvárral, és mindig kakaót, néha tejszínhabbal. Falatoztunk, morzsáztunk, szétszórva a párnákat, takarókat, magunk alá gyűrve a kispárnát, ami az alvás nélkülözhetetlen kellékének számított, én legalábbis nem tudtam elaludni anélkül, hogy ne szorítottam volna magamhoz a tollpíhéket.

Ennek most vége lett. Fanny azért hazajött minden hétvégén, vagy majdnem mindig, de mégsem volt már olyan bizalmas, mint addig. Csak néztem értetlenül, hogy mi van. Továbbra is mentünk énekelni a nagymisére. Rudolf atya várt minket. A sekrestyében az egyházi naptár megfelelő színébe öltözve vette tudomásul, hogy megjöttek az ő kis báránycái, akik színéssé varázsolják hangjukkal a szertartást. Felsétáltunk a karzatra, a hívők megbámultak, elégedetten nyugtázták, hogy ma sem marad el az énekszó. A fiúk is bámultak, de Fanny megvetően pillantott rájuk. Egyszer azonban, mielőtt az orgonista nő rázendített a credóra, Fanny halkán odasúgta, hogy van egy fiú. Lenéztem a karzatról, de nem láttam senkit. Nem itt, te buta! A fősuliban. Többet nem hallottam, mert megszólalt az orgona. Énekelnünk kellett, de egész idő alatt furdalt a kíváncsiság. Milyen fiú, kiféle, miféle? Ha egyszer Fanny figyelmét fölkelte, nem lehet akármilyen.

Azt hiszem, le fogok feküdni vele.

Ezt éppen a közös gyónás idején közölte.

Mea culpa, mea maxima culpa!

Én vétkem, én igen nagy vétkem!

Csengettyűszó, háromszor.

Csak bámultam rá, csodálkozva.

Már ő is nagyon akarja.

Odalenn, a hajóban most tápázkodott föl térdepléséből a vasárnapi mise gyülekezete. Néztem őket, meg Fannyt. Az jutott eszembe, hogy ők is csinálják, legalábbis a többségük csinálja. Meg az elődeik is, hiszen akkor ez az ünneplőbe öltözött sokaság nem lehetne itt. Anyu meg apu is, mert mi sem volnánk enélkül.

Miért is bambulok annyira Fanny bejelentésén? Talán, mert titok. Ezt nem mondja ki az ember. Én bizonyára nem mondanám neki, talán csak utána, de így, előre bejelentve, fura.

Énekelnünk kellett, jött a Kyrie, aztán nemsokára következett a mi kis produkciónk, amire Rudolf atya betanított.

Ez egy sláger, lányok, Olaszországban felkerült a sikerlistára.

Tényleg remek kis dalocska. Ha nem itt énekelnénk, hanem egy diszkóban, ott is teteszene mindenkinek.

Megtalálalak.

Így kezdődött. De kit? És mikor és hol? Jó lenne találni valakit, ha már Fanny így van vele.

Rudolf atya mesélt nekünk egy példázatot a bűnről és erényről, amikor elsőáldozási oktatásra jártunk. Mutatott egy kötélrészletet, aztán elővette a zsebkését. Nem hittem volna, hogy egy papnak ilyesmi lapul a reverendája alatt. Kezdte szétbogarogni a kötél fonatait, és közben beszélt, beszélt.

Látjátok, ugye, hogy milyen biztonságos ez a kötél, milyen sok szálból van összeállítva? Képzeltétek el, hogy egy szakadék fölött lógtok rajta, de nem lehet semmi baj, mert

erősen tart titeket a derekatokra kötözve. De incselkedik veletek a kis ördög. Próbaképpen elváltok egyet a sok szál közül.

Halálos? Dehogyan. Szó sincs róla. Lógtok tovább, biztonságban. Aztán megint elváltok egyet. Nem lehet semmi baj, mert a kötél még mindig erős. Megtart titeket. Nem féltek. Nincs mitől.

Valami játékos kedv lesz úrrá fölöttetek. Elváltok még egy szálát. A kötél picikét megremeg, de semmi gond, kitart tovább.

Nagyon fellazultok. Ha eddig simán ment minden, miért is ne folytatódna így tovább?

Vagdossátok, vágjátok a fölöslegesnek tetsző szálakat. Aztán egyszerre csak nem tart tovább.

Lezuhantok a semmibe.

Nem tudom, miért is jutott eszembe Rudolf atya példázata? Ott állt a kijáratnál, a templom kapujában, és minden szokás ellenére kezét fogott a híveivel, az idősebb nőknek kezét is csókolt. Fanny ragyogó mosollyal haladt el mellette. Én a nyomában.

Angyalok énekeltek nekünk, szólt utánunk, mire anyu még jobban kihúzta magát, és diadallal lépkedett előttünk, mutatta az utat, merre kövessük. Ilyenkor, jó időben, mindig kapunk fagyaltot a kaszinóval szembeni cukrászdában.

Mogyoró, málna, vanília – memorizáltam a kedvenceimet, mert Fanny után én következtem a sorban, anyu csak utána csomagoltatta be a nyolc darab franciakrémest, a vásárnapi ebéd utáni csemegénket. Mentünk szépen hazafelé, de nem mertem kérdezősködni a fiú felől, mert anyu nyilván nem tudott róla.

Az esti fogmosásnál anélkül, hogy kerestem volna, rátaláltam egy kis gyógyszeres dobozra. Ott rejtőzött a tamponok mögött a pipereszekrénykében. Tudtam, hogy mi az, hogy mit tartalmaz a fényes ezüstborítású csomagolás. Izgató még megfogni is, hát még arra gondolni, amire használják, elképzelni, hogy nemsokára nekem is kell ilyesmi. Fanny állt meg mögöttem, észrevette a kezemben szorongatott dobozt.

Igen, felíratam. Szükségem lesz rá. Szabolccsal már nehezen lehet bírni. Hát akkor legyen meg neki...

Talán elpirulhattam, mert megsimogatta az arcom.

Ne aggódj, majd beszámolok róla, ha megtörtént. Gyere, kezdődik a sorozatunk a kettesen.

Ezzel megszakadt a beszélgetés fonala. Mégsem nyugodtam bele, hogy csak így, ilyen egyszerűen megy ez. Kíváncsi lettem volna, szerelmes-e abba a Szabolcsba? Eddig nem beszélt róla soha.

Amikor vége lett a *Szívek szállodájának*, felvonultunk a hálókuckónkba. Fanny érezte, hogy magyarázattal tartozik. Csöppet sem jött zavarba attól, amit megosztott velem.

Tudod, Szabi a gólyabálon nagyon határozottan lépett föl. Alig bírtam vele. Sarokba szorított az énekkari próbateremben. Nagyon akarta, hogy jó legyen neki. Akkor döntöttem úgy, hogy felíratom a pirulákat. Kíváncsi vagyok, milyen lehet az igazi, kapukon belül.

Kapukon belül, ezt a két szót ismételtettem magamban, amikor leoltottuk a villanyt. Milyen lehet kapukon belül? Nyugtalanul forgolódtam, magam alá gyűrtem a lepedőt, zavaros álmaim lettek, de végül semmire sem emlékeztem belőlük.

A következő hétvégén Fanny nem jött haza. Sejtettem, hogy akkor történik meg az a dolog. Alig vártam a legközelebbi pénsteket. De csalódnom kellett, nem mesélt semmit. Megrándította a vállát, s csak annyit vetett oda, hogy nem olyan nagy etvasz. Látszott, hogy más lett, én legalábbis meg mertem volna esküdni rá. Anyu szerencsére valamilyen továbbképzésre utazott a megyeszékhelyre. Nem láthatta Fannyt, csak egy hét múlva, amikor viszont eljött vele Szabolcs is, hogy bemutatkozzon.

Fura kis fazonnak látszott. Nem volt magasabb nálunk, pedig egy fiúnak illik nagyobb-
nak lennie, hogy fel lehessen nézni rá. Aztán a hangja is olyan férfiatlannak hatott. Mint-
ha folyton rekedt volna. Anyu a nagy szobája mellett ágyazott meg neki. Azt persze nem
sejthette, hogy éjszaka fellopózik hozzánk, és Fanny nagyon szépen megkér, hogy menjek
le Szabi helyére. Csak anyu meg ne tudja! Kis ideig ácsorogtam a mi kis paradicsomunk
csukott ajtaja előtt. Hát ennek most vége?

Hajnaltájt felosontam az emeletre. Meztelenül aludtak egymásba gabalyodva. Fanny
nyúzottan bámult rám, amint kinyitotta a szemét. Nem fordultam el, csodálkozva legel-
tettem a szememet: Szabi volt az első fiú, akit ruha nélkül láthattam. Nem ébredt föl, csak
a vágya látszott, de az nagyon. Fanny csak kuncogott elképedésemre.

Nem tudtad? Reggel mindig föláll nekik.

Rettentő nagyok láttam. Már-már félelmetesnek.

Menj le, mindjárt felébresztem.

Aznap nehezen csúszott le a mazsolás kalács a torkomon. A nővéremre gondoltam, mi-
lyen lehetett „kapukon belül”?

Szabi eljött a templomba is. Föl, velünk együtt a karzatra. Onnét báméskodott az
egész szertartás alatt. Hol a lent térdeplő sokaságot nézte, hol a nővéremet. Én mintha
ott sem lettem volna.

Nem mentünk a cukrászdába. Mise után hármásban indultunk el, de fölösleges lehet-
tem a számukra. Összebújva bandukoltak, mintha ott sem lettem volna. Az ebédnél vé-
letlenül leejtettem a kanalamat, s mikor lehajoltam érte, láttam, hogy Szabi talpa Fanny
combjai között mozog.

Ez így ment az egész télen át. Szabi jött, vagy Fanny maradt a koleszben. Néha fel-
utaztak Pestre, Szabolcs szüleit boldogítani, de a nővérem nem szerette a fővárost. Unal-
mas, közölte, amin nagyon csodálkoztam. Hogy lehet unalmas az, ahol annyi hely van?
De Fanny váltig állította, hogy uncsi. Mikor faggatni kezdtem, kiderült, hogy csak a West
Endet meg a Margitszigetet látta. Szabi még egy diszkóba se vitte el, mert baromira fél-
tékeny. Igaz, mondta is Fanny, hogy ott állandóan megbámulják az utcán. Téged is meg-
néznének, vigasztalt. Mióta megtörtént az a dolog, itthon is bámulgatták az utcán, most
már nemcsak a vele egykorú fiúk, de az idősebb férfiak is.

Egyszer meghívtak Pestre. Anyu nehezen engedett el, de aztán Fanny győzködésére be-
adta a derekát. A legnagyobb élményem az lett, hogy a pesti Duna-part egy része, szem-
ben a Margitszigettel, föl volt szórva homokkal, és mindenféle zenés bulikat tartottak es-
ténként. Nagyon élveztem. Fölkért egy harmincas pasi táncolni. Először nem mentem el
vele, mire Fanny jelezte, hogy süsü vagyok. De visszajött a fickó, és nem szállt le rólam.
Mégis táncoltunk. Megpróbált fogdosni, és hívott, hogy menjek vele, a BMW-jén elvisz
kocsikázni. Hallgattam.

Mi az, kicsim? Szájzárad van?

Nem tudtam, mit válaszoljak. Kíváncsi voltam ugyan, mi lenne, ha, mi történne, ha...
De nem mertem megtenni. Mire a pasi otthagytott, és egy cefetül kifestett csajt kezdett
fűzni. Rövidesen el is tűntek; még a nevét se tudtam meg.

Ezt jól elszúrtad, szólalt meg a hátam mögött az én édes nővérkém.

Utána is el-elszúrtam a fiú-ügyeimet. Nem léphettem Fanny nyomába, aki miután ki-
rúgta Szabit, egy kis papnövendékkkel kezdett ki, majd egy drogdílerbe botlott. Attól fut-
nia kellett, ha nem akart rendőrségi ügybe keveredni. Futott is, egészen az Atlanti-óce-
án partjáig, ahol most egy szállodában mindenés, és háromszor annyit keres, mint én az
óvónői diplomáskámmal. ■ ■ ■

Kelecsényi László (1947): Balázs Béla-díjas író, filmtörténész. Legutóbbi kötetei: *Csáth és a homokember* (2009), *Álmodozók és megszállottak* (2010), *Aki az életével játszott: Latinovits* (2011). A Kalligramnál megjelenő Krúdy-életműkiadás szerkesztője. Regénye, melyből ez a részlet való, *Szivárványgömb* címen a Téli könyvvásárra jelenik meg. Budapesten él.